TRANSCENDENTAL

Poeme filosofice

Sorin Cerin

SORIN CERIN

TRANSCENDENTAL

Poeme filosofice

2018

SORIN CERIN

- TRANSCENDENTAL -

-poeme filosofice-

Manufactured in the United States of America

ISBN-13:
978-1717031143

ISBN-10:
1717031145

SORIN CERIN
- TRANSCENDENTAL -
-poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- TRANSCENDENTAL -
-poeme filosofice-

1) Ce-abia învăța să respire

Atâta risipă a făcut Dumnezeu,
cu Păcatele noastre Originare,
încât ar fi putut crea o Lume,
fără Josnicii,
și astfel Greșelile,
nu mai erau necesare,
pe Țărmurile Lacrimilor de Cuvinte,
ce ar fi trebuit născute să înoate,
pe Oceanul de Provocări Transcendentale,
ale Ființei,
ce-abia învăța să respire,
fumul dens și înecăcios al Infernului,
clădit de către Predestinarea,
izvorâtă din trupul Durerii,
a Marii Iluzii a Spargerii Totului,
din noi înșine.

2) Fără să aflăm

Norii de plumb ai Viselor Transcendentale,
au început să ningă,
cu Pașii grei și surzi ai Destinului,
din care se scurgeau sudorile Clipelor ucise,
ale Timpului,
pe care l-am îmbrăcat,
fără să aflăm că era croit,
după moda Icoanelor reci și insalubre,
care ne zâmbesc fals,
din colțurile unor Cuvinte seci și reci,
ale căror rădăcini par a nu fi udate,
cu Apa Adevărului Absolut,
al Străinului Subconștient,
al Iubirii,
de mai bine de o Veșnicie,
însămânțată de Iluziile Vieții și Morții,
noastre,
la căpătâiul Deșertăciunii.

3) Ce ar fi putut să ne salveze

Rătăciți printre Orgoliile și Compromisurile,
Iluziilor Vieții și Morții,
ne amăgim cu Orizontul Visului părăsit,
al Transcendentalului,
pe care-l credem imposibil de atins acum,
dar al cărui Suflet,
cade fără să știm,
în Prăpastia dintre noi înșine,
acoperind-o cu Regretele,
ce ar fi putut să ne salveze,
dacă le-am fi descoperit la timp,
din brațele reci și inexpresive,
ale Zâmbetelor încremenite,
care ne ard cu Infernul lor,
Amintirile tot mai descompuse,
ale Viitorului,
pe care mai reușește,
să ni le șoptească uneori,
la urechile Sufletului,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii.

4) Șanse sau Neșanse?

Doar alergând,
spre Transcendentalul Nicăieri,
vom înainta spre noi înșine,
înotând în apa murdară a Rătăcirilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
spre a ne înfrupta,
însetați,
cu Vise deșarte,
înecându-ne la țărmurile Speranțelor,
din care ne vom face coif de Libertate,
care să ne apere de razele arzătoare,
ale Șanselor sau Neșanselor,
în insolația cărora suntem nevoiți,
să ne ducem Zilele Durerii,
pe spatele gârbovit al Destinului.

5) Meditație Transcendentală

Brățări de Legende,
aducătoare de Noroc,
Deșertăciunilor,
se țes în jurul Iluziilor Vieții și Morții,
pentru a fi purtate la mâinile încătușate,
ale Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
atunci când acesta ar vrea,
să ne șoptească la urechile Viselor,
Meditația Transcendentală,
a Împlinirii,
la porțile căreia vom putea bate,
doar atunci,
când ne vom dezbrăca,
veșmintele croite,
de Rătăcirile răstignite,
pe Inimile de Cer,
ale Luminii Divine,
din sufletele noastre,

pentru a ne regăsi,
în Lumina Divină,
a menirii Sensului,
pentru care am fost zămisliți,
și în care ne vom afla,
cu adevărat,
Marea Pace,
cu noi înșine.

6) Lacrima Transcendentală a Cuvântului

Zorii de ceață sentimentală,
ai Trăirilor,
se destramă sub razele Soarelui,
Luminii Divine,
a Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut al Iubirii,
care răsare de fiecare dată,
pentru a încălzi,
Lacrima Transcendentală,
a Cuvântului,
care a dat naștere,
Marii Contemplări Universale,
a cărei Imagine,
a fost furată,
de către Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial,
ce și-a însușit-o,
pentru a determina Cunoașterea,
din tăciunele căreia,
ne-am luat fiecare dintre noi,
câte o fărâmă de jar,
crezând că vom putea aprinde cu el,
întreg Universul,
Deșertăciunii noastre.

7) Orizont Transcendental

Porțile masive ale Rătăcirilor,
ne-au fost deschise,
de către Iluziile Vieții și Morții,
pentru a ne ține în chingile lor,
iluzoriul Liber Arbitru,
care ar fi trecut din faza de Vis,
în cea de Împlinire,
schimbând Gratiile Lumii,
în spatele cărora,
ne este întemnițat,
Orizontul Transcendental,
alături de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
lăsat în Infernul Întrupării,
lepădat până și de Creație.

8) Când ne traversează Destinul Existența

Libertatea,
este o practică Yoga,
a Suferinței,
din care ne bem,
în cănile de pustiu,
porția zilnică de Absurd,
oferită în dar,
de Iluziile Vieții și Morții,
pentru a ne astâmpăra,
setea de Cunoaștere,
a Cimitirelor de Cuvinte,
pe care le rostim,
atunci când ne traversează Destinul,
Existența,
pe spatele gârbovit al Timpului,
ce-și irosește,
Eternitățile Clipelor Transcendentale,
pe nimic.

9) Imediat după ce a fost hărăzit

Niciodată nu rămânem,
cu nimic mai mult,
din toată această zbatere,
a propriei Existențe,
aflată mereu într-o continuă Agonie,
cu propriul ei Sine,
decât cu gustul amar al Neputinței,
de a fi noi înșine,
cei clădiți doar pentru Amintirile Viitorului,
unde eram sortiți,
Eternității Clipei Transcendentale,
care ne este irosită pe nimic,
de Iluziile Vieții și Morții,
ce speră că doar astfel vor reuși,
să oprească,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut al Iubirii,
să ne poată elibera,
din strânsoarea Deșertăciunii acestei Lumi,
al cărei Ciob Creator,
se hrănea încă de atunci,
cu Imaginea Conștiinței Nemuririi noastre,
imediat după ce a fost hărăzit,
de către Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial.

10) Clipele sunt semințele Eternității

Clipele,
sunt semințele Eternității,
Transcendentalului,
care sunt risipite,
pe solul sterp,
al Deșertăciunii acestei Lumi,
de către Timpul inconștient,
prostit de Iluziile Vieții și Morții,
ce speră că doar astfel,
vor reuși să aducă,
Flacăra Nemuririi,
aprinzând,
în trupul lipsit de suflare veșnică,
al Absurdului,
Lumina Divină.

11) Își trag seva uscată a Suferinței

Regăsirea,
a devenit,
un transcendent,
pe tărâmurile umbrite,
de Iluziile Vieții și Morții,
o practică sinistră,
a îmbălsămării Deșertăciunii,
la tălpile reci și indiferente,
ale Icoanelor falselor Iubiri,
agățate,
pe zidurile reci și mucegăite,
ale Zâmbetelor,
inexpresive și încremenite,
din care Fântânile Sufletelor,
își trag seva uscată a Suferinței,
ce adapă neîncetat,
Agonia Non-Sensului Existențial.

12) Culegând resturile Zilelor

Dacă crezi în gratii ele vor exista,
pe maidanele secate,
de Lacrimile Transcendentale ale Cuvintelor,
pe care nu le vom înțelege niciodată,
unde Clipele părăsite de propriile Eternități,
vor încerca să se sinucidă,
răstignite pe limbile mute,
ale Ceasurilor indiferente,
alungate de propriul Timp,
la ghena de gunoi a Suferinței,
din care Iluziile Vieții și Morții,
își duc traiul,
culegând resturile Zilelor,
pe care le valorifică,
pe tejgheaua soioasă a Destinului,
pentru a fi reciclate,
în Abatoarele Conștiințelor noastre.

13) Sub un singur acoperiș

Malurile sunt făcute,
 pentru a împreuna,
valurile Sufletelor,
sub un singur acoperiș,
 al Disperării,
clădit cu dibăcie,
 de Iluziile Vieții și Morții,
pentru a reuni în același loc,
toate Cimitirele Cuvintelor Facerii,
pe care le rostim,
 Non-Sensului Existenței,
ca să hrănească cu ele,
 Destinul,
gurile înfometate ale Deșertăciunilor.

14) A destupat izvorul acestei Lumi

Iluziile Vieții și Morții,
au rupt,
coala de hârtie mototolită,
a Viselor Transcendentale,
despre Fericire,
pentru a ne împacheta Destinele,
în colete a căror expeditor și destinatar,
sunt Absurdul și Deșertăciunea,
unei Conștiințe,
care nu a avut niciodată,
bani de timbru poștal,
să mulțumească,
printr-o scrisoare adresată,
Non-Sensului Existențial,
pentru Cuvintele Injurioase ale Facerii,
din care am fost zămisliți,
de Ciobul Creator,
Al Marii Iluzii a Spargerii Totului Primordial,
ce a destupat izvorul,
acestei Lumi.

15) Podul Agoniei Visului Non-Sensului Existenței

Risipite printre Rugăciunile,
Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
ale Rădăcinilor amare,
din care ne răsar,
Zilele cuprinse de panica,
propriilor Orizonturi aprinse,
de Focul Disperării,
unui Timp,
care nu mai știe încotro să o ia,
după ce și-a incendiat Trecerea,
rămânând agățat,
de piciorul Podului Agoniei Visului,
Non-Sensului Existenței,
Iluziilor Vieții și Morții,
care au fost tăiate,
cu lipsă de discernământ,
de Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial,
din Energiile Marii Contemplări Universale,
pentru a determina niște dimensiuni,
pe care Ciobul Creator,
provenit în urma acestora,

nu știe la ce să le folosească,
în afară de Durerea,
Deșertăciunea și Absurdul,
unei Lumi aflate în Haos,
navigând în derivă,
prin Oceanul Transcendental al Nemuririi,
din care nu suntem lăsați să luăm,
un singur strop de Apă a Vieții,
pentru a ne astâmpăra setea profundă,
de noi înșine.

16) Malaxoare de Viziuni

Existența este un Sens ocolitor,
al Absurdului,
ale cărui ieșiri,
către Transcendental,
sunt strict interzise,
în afară de cele care duc,
spre Iluziile Vieții și Morții,
ale căror Malaxoare de Viziuni,
ne așteaptă,
ca să ne contemple,
Agonia Durerii,
izvorâtă din adâncurile Disperării,
care ne este întinsă,
pe felia Deșertăciunilor,
ce suntem obligați să le servim,
asortate cu diverse Lacrimi de Cuvinte,
după gustul,
unei Creații greșite.

17) Pe stâlpii infamiei

Zâmbetele Icoanelor Amăgirii,
de pe pereții scorojiți ai Credințelor,
au devenit esența,
unui vocabular al Neputinței,
de a ne contacta Transcendentalul,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
atunci când ne privim,
Eternitățile Clipelor tinereții,
răstignite,
și ucise,
pe stâlpii infamiei unor Vremuri,
ridicate în slăvi,
de către Deșertăciunile,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ne dovedesc,
Non-Sensul Existențial,
al Lumii create de Ciobul,
desprins,
din,
Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial.

18) Reîntâlnindu-ne

Cadavrele Cimitirelor de Cuvinte,
rostite de Iluziile Vieții și Morții noastre,
rugurilor de Simțiri pe care le-am aprins,
Transcendentalului,
undeva-cândva,
când încă mai rătăceam,
peste pustiurile,
Singurătății Nemuririi,
unde speram să ne aflăm,
Regăsirea de Sine,
Reîntâlnindu-ne,
s-au transformat,
în mormane de Rugăciuni,
închinate unor Icoane,
lipsite de Divinitatea,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
pe care l-am pierdut,
încercând să ne aflăm,
un Echilibru în Absurdul,
cotidian.

19) Odată cu noi

Am gustat licoarea amară,
a Iluziilor Vieții și Morții,
încă de dinainte de a ne naște,
când eram furați,
din Eternitatea Clipei,
a cărei Energie a fost tăiată,
născând Timpul,
de către Ciobul provenit,
din Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial,
pentru ca să ne reflectăm,
Lumina Divină,
a Iubirii,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
în oceanul de întuneric,
care înconjura Cuvântul Facerii,
aducând lumină și simțire,
odată cu noi.

20) Din jurnalul unei Amintiri

Statui de Cuvinte,
sculptate de norii plumburii,
ai Gândurilor,
plouă cu Întrebări Transcendentale,
lipsite de ancorele mari și grele,
ale Răspunsurilor,
care să se agațe,
de stâncile Nehotărârilor,
ascunse,
sub valurile unor Zâmbete,
adânci și împietrite,
prin care abia se mai ivește,
câte o venă,
ce răzbate din Realitatea ruptă,
din jurnalul unei Amintiri,
ce lasă să se înțeleagă,
scurgerea Zilei,
în sângele dureros,
al Răsăritului unei Singurătăți.

21) Sângele Răsăriturilor din Suferințe

Ne regăsim adesea,
fără să știm de ce,
în Ochii de Cer ai Transcendentalului
ai Lacului de Simțire,
în care înoată,
pentru respirația Conștiinței noastre,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
unde ne reflectăm,
Amintirile Viitorului,
înlocuite de către Iluziile Vieții și Morții,
cu Absurdul Cimitirelor de Cuvinte,
prin venele cărora ne scurgem,
Non-Sensul Existențial,
fără să știm vreodată,
ce am devenit,
doar că suntem,
Sângele Răsăriturilor din Suferințe,
care clădesc odată cu noi,
Lumea Deșertăciunii.

22) Când doresc să zbor peste Nesfârșirea Iubirii

Ești atât de aproape,
Respirație a Eternității Clipei Transcendentale,
încât îți simt fierbințeala Simțămintelor,
în Visul ale cărui aripi,
le deschid de fiecare dată,
când doresc să zbor,
peste Nesfârșirea Iubirii,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
din Inima căruia,
aș vrea să-ți dăruiesc,
trandafirii Cuvintelor,
ai căror țepi îmi amintesc,
că au fost culeși,
de Iluziile Vieții și Morții,
la porțile cărora cerșea Destinul,
o Moarte pentru noi,
care să hrănească,
Vanitatea unui Dumnezeu,
al Singurătății Nemuririi.

23) Cei care suntem cu totul altceva acum

Întotdeauna am fost o strună,
a Transcendentalului,
pe care să cânte Iubirea,
până când să-i tremure Lacrimile Cuvintelor,
pe Sângele Orizonturilor,
din ce în ce mai singure,
fără de noi,
cei care suntem,
cu totul altceva acum,
față de cei de dinainte,
când aparțineam,
Eternității Clipei,
din Amintirile Viitorului,
care vibrează a Nesfârșire,
în Ochii de Cer,
ai Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
din care vroia,
undeva-cândva,
întreaga Nemurire,
să-și tragă seva Fericirii,
de n-ar fi fost,
Angoasele, Absurdul și Deșertăciunea,
Greșelilor Creației,
din Păcatele Originare.

24) Pacea adâncă și profundă

Rădăcinile Cerului de Speranțe,
au înmugurit,
pe ramurile din primăvara Gândurilor,
când fierbințeala din Sângele Cuvintelor,
a început să se scurgă și prin Zodia,
Viselor Transcendentalului nostru,
de a fi alături de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care ne-a regăsit
Eternitatea,
în Pacea adâncă și profundă,
dintre noi înșine,
și aripile Viselor,
care ne așteaptă să zburăm,
dincolo de Iluziile Vieții și Morții noastre,
pe care adesea o așteptăm,
ca o eliberare.

25) Asemeni unei fiare

Oricât am încercat,
să-mi scormonesc Țărâna întrupării,
dorind să-i aflu secretele Suferințelor,
prin Transcendental,
am ajuns să mă împotmolesc,
de fiecare dată,
prin mocirla din Genele,
aflate în Sângele Cuvintelor,
unor conversații banale,
dintre ploile de Orgolii,
din Ierarhiile unor Divinități,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne zâmbesc fals,
din Icoanele făcătoare de minuni,
ale Greșelilor Creației,
și Angoasele Non-Sensului Existențial,
care vrea partea lui de Înțeles,
asemeni unei fiare,
care-și apără teritoriul,
Absurdului acestei Lumi.

26) Mai multe

Aș vrea să știu mai multe,
despre Umbrele Transcendentalului,
care ne apasă Inimile de Cer,
ale Orizonturilor pierdute în Gândurile,
fără răspuns,
ale Singurătății,
ce-așteaptă să ne cuprindă Nesfârșirea,
din care să ne împletim,
raze de Lumină Divină,
pe care să le legăm,
de Sufletul Cuvântului Iubire,
alături de care să zburăm,
dincolo de noi înșine,
până în Amintirile Viitorului,
unde să ne regăsim,
Eternitatea Clipei,
a cărei Lacrimi de Infinit,
pare a ne aștepta,
pe fruntea Fericirii.

27) Pacea este un Echilibru al Insuficiențelor

Pacea,
este un Echilibru al Insuficiențelor,
Transcendentalului,
din care fiecare,
are impresia că a primit,
partea cea mai cărnoasă,
din pulpa Iluziilor Vieții și Morții,
care se servește,
la masa de taină a Deșertăciunii,
unei Lumi care nu ne aparține,
reflectată astfel,
de un Ciob desprins,
din Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial.

28) O abordare diferită a Esenței Reflectării

Ne-am desprins,
de malul abrupt,
al Libertății de Sine,
încercând să ne depărtăm,
de Iluziile Morții,
prin Spațiu,
crezând că vom câștiga,
Transcendentalul Nemuririi,
urcând prin Iluziile Vieții,
prin Timp,
pe celălalt mal,
fără să știm,
că ambele maluri ale Iluziilor,
nu sunt nimic altceva,
decât o abordare diferită,
a Esenței Reflectării,
Energiilor Marii Contemplări Universale,
care ne apar în Conștiința noastră,
ca fiind Spațiu și Timp,
prin intermediul Ciobului provenit,
din Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial.

29) Îndepărtându-ne și mai mult

Cu cât ne dorim,
 să devenim mai liberi,
 de propriul Sine,
cu atât ne adâncim și mai mult,
 în mocirla întrupării,
 care ne îndepărtează de Transcendental,
și ne ține încătușați,
 în Iluziile Vieții și Morții,
îndepărtându-ne și mai mult,
de la posibilitatea de a comunica,
cu Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii.

30) Prin filtrul Iluziilor Vieții și Morții

Iubirea reflectată,
în Conștiințele noastre,
de Ciobul desprins,
din Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial,
este cu totul diferită,
față de cea a Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
fiindcă prima,
ne parvine,
prin filtrul Iluziilor Vieții și Morții,
iar cea din urmă,
prin Transcendentalul,
din Amintirile Viitorului,
din care am fost răpiți,
și care ne sunt,
îngropate adânc,
în propriul nostru Sine.

31) Încearcă să unească Divergențele

Realitatea este o Dilemă,
a Transcendentalului,
care încearcă să unească,
Divergențele,
dintre Amintirile Viitorului,
ascunse în sufletul Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
și Simțurile întrupării noastre,
în țărâna rece și inertă,
a Iluziilor Vieții și Morții,
provenite din Ciobul desprins,
din Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial.

32) Vedem doar chipul altor persoane

Pierduți prin Lacrimile Cuvintelor,
vrem să ne spălăm cu ele,
Transcendentalul,
în mod inconștient,
praful depus,
pe pleoapele Amintirilor noastre din Viitor,
încercând adeseori,
să fim noi înșine,
atunci când reușim să ne privim,
în Oglinda Suferinței,
vedem doar chipul altor persoane,
și niciodată pe al nostru,
cu toate că suntem noi,
atunci când obosiți și frământați,
de grijile Zilelor,
care se prostituează,
sub ferestrele Sufletelor noastre,
avem curajul,
de a încerca să aflăm cine suntem,
în ciuda protestelor Iluziilor Vieții și Morții.

33) Pentru a rămâne în Steaua Nemuririi noastre

Atunci când mi-am întâlnit,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
care m-a urmat,
încă din Amintirile propriului Viitor,
am înțeles,
că din acel moment,
toate aripile Libertății de Sine,
mi se vor deschide,
Transcendentalului,
că mă voi desprinde,
 odată pentru totdeauna,
de Iluziile Vieții și Morții,
iar întregul Univers,
prin care voi zbura,
va fi al propriei Regăsiri,
față de mine însămi,
iar oriunde voi privi,

nimic nu-mi va mai rămâne Străin,
chiar dacă Ochii de Cer,
ai Lacrimilor de Cuvinte,
vor rămâne undeva-cândva,
pierduți sub pleoapele,
unui Spațiu,
de care ne vom îndepărta mereu,
pentru a rămâne,
în Steaua Nemuririi noastre.

34) Pe una dintre aceste Eternități

Atunci când Dumnezeul Sentimentelor,
a început să ne numere,
 petalele Gândurilor,
s-a pornit să ningă,
 cu mugurii înfloriți,
de Primăverile Viselor,
peste Eternitățile Clipelor,
prin care ne treceau,
Privirile Sufletelor,
încercând să cuprindă,
 în brațele Iubirii,
pe una dintre aceste Eternități,
fără să creadă,
că Iluziile Vieții și Morții,
ni le vor răpi pe toate,
nelăsându-ne nici măcar,
Lacrima unui Cuvânt,
în care să ne spălăm Fericirea,
tot mai prăfuită,

de Ridurile din ce în ce mai adânci,
ale Timpului,
care ne-a pus în vedere,
să-i părăsim Zilele,
ce-abia se mai puteau ține pe picioare,
de îndurerate ce erau,
atunci când ne-au pierdut.

35) Mai departe decât ne este permis

Șansa este o disciplină,
a Hazardului controlat,
de Iluziile Vieții și Morții,
din care ni se extrag,
dinții Libertății de Sine,
în așa fel încât,
să ne doară cât mai adânc,
până în străfundurile,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
dacă vom încerca vreodată,
să mergem mai departe,
decât ne este permis,
pe strada Deșertăciunii,
Non-Sensului acestei Existențe.

36) Nu a putut fi cucerit

Transcendentalul,
nu a putut fi cucerit,
de Iluziile Vieții și Morții,
rămânând un tărâm,
pe care și acum,
se dau mari bătălii,
între acestea,
și Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut al Iubirii,
fiindcă au mai rămas necucerite,
atât de multe Cetăți de Vise,
ale Amintirlor noastre din Viitor,
încât și azi se mai aude,
freamătul razelor Luminii Divine,
cum ne rostesc,
prin Eternitățile Cuvintelor,
mesaje de Pace și Echilibru,
care ne așteaptă,
să redevenim noi înșine,
atunci când vom fi eliberați,
de adevărata Moarte.

37) Din care ne bem însetați Suferința

Străini de propriile Destine,
orfane de Transcendental,
ne căutăm Pacea,
în Spațiile istovite,
de cât Timp,
au dus pe spinările,
Disperărilor noastre,
trecute de mult,
de prima tinerețe,
a Iluziilor Vieții și Morții,
din care ne bem însetați,
Suferința,
ducând cănile de pustiu,
la buzele înghețate ale Cuvintelor,
răgușite,
de atât de mult Dor,
față de Amintirile Viitorului,
în care ne așteaptă tăcut,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii.

38) Și se simte atât de Singur

Rădăcinile Compromisurilor,
față de Transcendental,
cuprind Cerurile Inimilor plumbuite,
care ning grele și abătute,
peste Orizonturile însângerate ale Genelor,
din care ne privesc strămoșii Durerilor,
unei Lumi atât de străină față de noi,
încât am ajuns să-l considerăm Străin,
pe propriul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
care este și ne va rămâne mereu,
esența Sufletului care ne-a fost răpit,
pentru a se identifica cu Imaginea lui,
un Ciob desprins,
din Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial,
care se crede Dumnezeu,
și se simte atât de Singur.

39) Dând Vina Non-Sensului Existenței pe noi

Oricât de mult mi-aș dori,
să pot merge pe Apa Mântuirii,
de Transcendental,
nu voi reuși niciodată,
fiindcă nu sunt Creatorul,
încărcat cu Greșelile Creației,
ce poartă pe frunțile gârbovite de Amăgiri,
Păcatele Originare,
pe care să le așeze la gâturile Sufletelor noastre,
care nu au nici o altă Vină,
decât că s-au născut,
într-o Lume,
care nu le aparține,
și în care n-ar fi trebuit să existe Păcate,
sau Greșeli,
și prin care Ciobul pretins Dumnezeu,
desprins,
din Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial,
încearcă să-și spele propriile lui Păcate și Greșeli,
ale Creației,
dând Vina,
Non-Sensului Existenței,
pe noi.

40) Într-o îmbrățișare a Nemuririi

Sinele Libertății în această Lume,
 este încătușarea,
Transcendentalului,
față de care te poți simți,
 la fel de liber,
precum Ochii de Cer,
care se regăsesc în Nesfârșirea Orizonturilor,
doar atunci,
 când sunt cuprinse de acestea,
într-o îmbrățișare a Nemuririi,
răzbătând împreună,
prin Spațiile care și-au pierdut Timpii,
la răscrucile unor Destine,
ce n-au mai acceptat,
 să ne răstignească,
Eternitățile Clipelor,
pe Inimile reci și indiferente,
ale Non-Sensurilor Existențiale.

41) Despre care ne povestește

Frunzele Gândurilor Transcendentale,
au început să cadă din Copacul Cunoașterii,
lăsându-l mai gol decât era,
înainte de a fi împodobit,
cu Păcatele Originare,
ale unui Dumnezeu,
care-și greșise într-atât Creația,
încât s-a văzut,
atât de Singur alături de aceasta,
și a trebuit să dea Vina pe altcineva,
motiv pentru care am fost răpiți,
din brațele Nemuririi,
despre care ne povestește,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
prin Amintirile sale despre Viitor.

42) Peste fețele Presimțirilor

Rătăciți printre Lacrimile Cuvintelor,
care ni se preling pe măștile puse cu forța,
de Iluziile Vieții și Morții,
peste fețele Presimțirilor,
ale căror Sentimente,
au început să ni se descompună,
în țărâna întrupării Zilelor,
cărora nu ne-a mai rămas nimic de spus,
atunci când am aflat,
cât de grei pot fi Pașii,
Singurătății,
care ne calcă,
cu Inimile de Piatră amară,
primite în dar de la Deșertăciune,
Fericirea.

43) Ultima pâlpâire de Lumină Divină

Printre atâtea gări de Cuvinte,
încă mai rătăcim,
 fără să ne putem opri,
cu trenul Clipelor noastre obosite,
de atâta drum,
 de stele prăfuite,
pe frunțile Transcendentale ale Viselor,
ce-abia ne mai pot distinge,
din Amintirile Viitorului,
spre care vrem să ne îndreptăm,
ultima pâlpâire,
 de Lumină Divină,
ce pare că ne-a mai rămas,
din Zorii Cuvintelor,
Iubirii noastre,
pe care ni le adresam,
sub Cerul Nemuririi.

44) Aripile de piatră ale Eternității

Strunele Zidurilor de Speranțe,
vibrează greu și apăsat,
peste Privirile Nesfârșirii,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care ne orbesc,
Ochii de Cer Transcendentali ai Viselor,
din care am fi vrut,
să ne sculptăm,
Aripile de piatră ale Eternității,
care să nu ruginească niciodată,
sub Lacrimile Cuvintelor,
care vor rămâne,
oricum,
însingurate,
după noi,
atunci când ne vom lua zborul,
spre Nesfârșirea,
din Amintirile Viitorului Iubirii noastre.

45) Ca să avem parte de cât mai multă Deșertăciune

Niciodată nu vom ști,
unde ne îndreptăm Pașii Viselor,
pe tărâmul care ne-a întrupat Iubirea,
în noroiul Iluziilor Vieții și Morții,
pe care ni-l modelează,
Predestinarea Singurătății,
după chipul și asemănarea,
Durerii unui Dumnezeu,
desprins atât de dureros,
din Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial,
încât atunci când s-a văzut,
un simplu Ciob,
în care se reflectă,
Energiile Marii Contemplări Universale,
le-a transformat pe acestea,
numai pentru noi,
în Spații și Timpi,
ca să avem parte,
de cât mai multă Deșertăciune,
și Non-Sens Existențial,
în această Lume,
care oricum,
nu este și nu va fi a noastră,
niciodată.

46) Să conversăm cu ploile de plumb

Ne ascundem,
sub Umbrelele Viselor,
crezând în Iluzia Transcendentalului,
și nicidecum în Sinele său,
de unde încercăm,
să conversăm,
cu ploile de plumb,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne udă până la piele,
Speranțele,
cu greutatea Dezamăgirilor,
ce vor să ne spele,
Amintirile din Viitor,
în care mai pâlpâie,
câte o rază de Lumină Divină,
ce-ar putea să ne elibereze,
din închisoarea întrupării,
Sufletelor,
în care ne-a închis,
Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial.

47) Se sprijină pe Limite

Existența este înainte de toate,
Cunoaștere,
și mai apoi,
Logică a Falsului Adevărat,
ale cărei Urme,
se spijină numai pe Limite,
fără de care,
Nesfârșitul,
ar deveni un umil vagabond,
care n-ar ști încotro să o apuce,
pe tărâmul fără scrupule,
al Iluziilor Vieții și Morții,
în capcanele căruia ne-au picat,
Eternitățile Clipelor noastre.

48) Care devin Divinitate

Niciodată nu vom găsi,
dincolo de Conștiință,
Minciuna,
primind de fiecare dată,
câștig de cauză,
în detrimentul Adevărului Absolut,
al Străinului Subconștient,
fiind așezată,
plină de emfază,
pe Balanța Dreptății,
care se înclină,
spre Absurd,
ajutată de Greutățile,
Iluziilor Vieții și Morții,
transformate fără greș,
în Necesitățile unei Lumi,
care vor deveni la rândul lor,
Divinități proslăvite,
prin icoanele părăsite,
ale Compromisurilor,
cu noi înșine.

49) A cărei unice Sensuri

Comunicarea,
este arta de a alunga Transcendentalul,
și a săpa,
cât mai multe morminte de Vise,
prin Cimitirele de Cuvinte,
pe care ni le adresăm zilnic,
prin Catedralele de Păreri ruinate,
la care ni se roagă,
Angoasele existențiale,
ale unei Lumi în derivă,
a cărei unice Sensuri,
sunt Iluziile Vieții și Morții,
în care ne întrupăm,
Deșertăciunea.

50) Sub care ni se bronzează

Cât de adânci,
trebuie să fi fost,
Urmele Umilinței,
de a ne lua,
libertatea Transcendentalului,
pentru a fi întrupați într-o mocirlă,
precum Lumea de față,
încât Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
a decis să-și arate,
atât de rar fața,
către Soarele acestui Orizont,
al Conștiințelor noastre,
sub care ni se bronzează,
Absurdul Societății de Consum,
al Non-Sensurilor,
propriilor Existențe?

51) Decât putem noi duce

Pretindem că înțelegem,
 Existența Transcendentalului,
fără să știm,
 cât de adânc ne-au îngropat,
 Iluziile Vieții și Morții,
în praful Absurdului unei Lumi,
care ne oferă de fiecare dată,
mai mulți străbuni de Gene umilite,
pline de boli și demențe timpurii,
decât putem noi duce,
în Sângele descompus și denaturat,
 al Timpului,
ruinat de numărul mare de Clipe,
 irosite fără rost,
pe care le bem,
în cănile de pustiu,
ale unei Deșertăciuni,
înaintate la rang de Divinitate,
de către Non-Sensul Existenței.

52) Nu vor reuși să zboare vreodată

Între Dreptate și Adevăr,
există o prăpastie,
a Transcendentalului,
peste care nici aripile,
pline de vigoare ale Înțelepciunii,
nu vor reuși să zboare vreodată,
fără să cadă rănite,
de Furtunile Non-Sensurilor Existențiale,
care bântuie,
hăurile adânci, reci și perfide,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care atrag ca un magnet,
întregul Infern al Lumii,
din fiecare dintre noi,
care-și dorește un Paradis,
numai al lui.

53) Nici o instanță a Zilelor

Reptile reci și indiferente de Cuvinte,
abia așteaptă razele Regretelor din noi,
să ne otrăvească,
cu Distanțele Transcendentalului,
ce ne despart de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
știind că vom încerca să-l întrebăm,
de fiecare dată,
când Singurătatea ne va apăsa,
cu norii ei de plumb,
zidit în Sângele Ochilor de Cer,
care și-au pierdut Privirile,
printre Lacrimile Ploilor de Vise,
care ni se preling,
lovite de fulgerele de Remușcări,
răsărite din Greșelile,
pe care nici o instanță a Zilelor,
nu vrea să le ierte.

54) Iubindu-ne

Părăsiți,
de veșmintele Adevărului Absolut,
al Transcendentalului,
în care ne-am acoperit,
Nemurirea,
am plecat pe drumul Suspinelor,
purtați de Iluziile Vieții și Morții,
către Cimitirele lor de Cuvinte ale Facerii,
din care trebuia să ne întrupăm o Iubire,
ridicată de Moartea din noi,
la rang de Divinitate,
ca fiind tot ce credeam,
că ne-a mai rămas,
până când am auzit,
primele șoapte ale Străinul Subconștient,
care ne-a purtat Visele,
către Amintirile Viitorului,
Nemuririi noastre,
unde eram Stelele Luminii Divine,
din razele cărora ne împleteam,
ghirlandele de Cuvinte ale Eternității,
Iubindu-ne.

55) Care ne-a născut Eternitatea

Oricât de departe în mine,
te-ai pierde,
printre Zilele răstignite,
pe ochii de Cer înlăcrimați ai Singurătății,
Iubire,
voi încerca să te regăsesc,
de-ar fi să scormonesc,
toate Cimitirele de Cuvinte,
unde te-ar fi putut îngropa,
Iluziile Vieții și Morții,
fără știrea Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
din Inima Transcendentală a Nemuririi,
care bate și azi,
după tine,
plină de fierbințeala Începutului,
când te-am văzut pentru prima dată,
sorbind Privirea Nesfârșirii,
de pe aripile Luminii Divine,
care ne-a născut,
Eternitatea.

56) În brațele largi și pline de lanțuri

Oricât am crede că respirăm,
Adevărul întrupat în Absolut,
al Transcendentalului,
vom naviga forțați,
de Ciobul tăios și răzbunător,
care se crede Dumnezeu,
provenit în Gândurile noastre,
din Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial,
doar prin Iluziile Vieții și Morții,
unde vom inhala,
doar Zidurile Depărtărilor,
rătăcite prin noi înșine,
care vor ajunge de fiecare dată,
în brațele largi și pline de lanțuri,
ale Non-Sensurilor Existenței,
care le va lega,
de stâlpul infamiei,
alături de tot ceea ce este pur și nealterat,
de Cunoaștere.

57) Au fost schimbate și denaturate

Cuvintele ar fi trebuit,
să fie Înțelesuri Transcendentale,
date cu dedicație,
Iubirii,
de către Marea Contemplare Universală,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
ale căror Adrese și Sensuri,
au fost schimbate și denaturate,
de Iluziile Vieții și Morții,
dirijându-le către Întunericul distructiv,
al Suferinței,
în care ne-am întrupat,
Visele rătăcite și răstălmăcite,
de Non-Sensurile Existenței,
ale Deșertăciunii,
din noi înșine.

58) Frunzele Promisiunilor ruginite

Zodiile Viselor Transcendentale,
ne-au înghețat,
pe banca părăsită a parcului de Gânduri,
care zac pustii,
alături de frunzele Promisiunilor ruginite,
care foșnesc,
pe măturile indiferente ale Cuvintelor,
din care credeam,
undeva-cândva,
că ne-am construit un palat de cleștar,
pe care să-l dăruim,
Eternității Clipei,
care va rămâne mereu la ferestrele lui,
de unde să zâmbească,
Nesfârșirii,
Iubirii,
Străinului nostru Subconștient,
la masa de taină a căruia,
să ne așezăm împreună,
pentru totdeauna.

59) Nu ruginesc, nu se murdăresc și nici nu devin palide

Adrese uitate de Zâmbete,
zac rupte pe străzile Regretelor,
pe zidurile cărora mai scriu și acum,
cu litere tremurânde,
Lacrimile Transcendentale ale Purității,
care au fost ucise,
de Absurdul Societății de Consum,
în care ne reciclăm Sentimentele,
cu Priviri murdare și palide,
fiindcă sunt mult mai ieftine,
fiind spălate pe orice tarabă,
de Amăgiri,
la prețul redus al câtorva Patimi,
iar dacă sunt mai multe,
pot costa chiar și câteva Orgolii,
dar tot nu valorează mai nimic,
față de cele ale unei adevărate Iubiri,
care nu ruginesc,
nu se murdăresc și nici nu devin palide,
niciodată.

60) Pustiul Cuvintelor

Te aştept Dorinţă,
a Ochilor de Cer,
în care să-mi prind,
întregul zbor al Viselor Transcendentale,
pe aripile de senin ale Nesfârşitului,
pentru a fi dus,
în Depărtările Străinului Subconştient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
unde n-au ajuns vreodată,
Iluziile Vieţii şi Morţii,
iar Existenţa este un trandafir,
al cărui petale,
nu vor fi smulse niciodată,
de furtunile toamnelor,
din Inimile,
care bat de-a lungul şi de-a latul,
Pustiul Cuvintelor,
din care ne-am clădit atât de adesea,
Fericirea,

dărâmată la fiecare cutremur,
al Zâmbetelor înghețate,
de Apusurile reci și însingurate,
ale Trăirilor,
neașteptate de Nimeni,
vreodată,
în noi înșine.

61) Ceața lipsită de Sens a Ridicolului

Realitatea,
este coala ruptă,
din imaginea Întrupării unei Iluzii,
care nu a mai fost lipită,
la Calendarul Deșertăciunilor,
devenind un carusel fals,
care învârte pe degetele Compromisurilor,
Adevărul și Minciuna,
Zidurilor de Cuvinte,
care ne ascund în spatele lor,
Ceața lipsită de Sens,
a Ridicolului,
Iluziilor Vieții și Morții.

62) La Maternitățile Viselor Deșarte

Zidarii Orgoliilor,
construiesc de zor,
Semne de Întrebare,
îndeajuns de umile,
pentru orice locatar,
al vreunui veșmânt de Cuvânt,
mai rupt sau mai decolorat,
care să fie purtat,
la Sărbătorile zilnice,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care preamăresc,
Genele murdare ale Destinelor,
ce scot strămoșii Suferințelor în Lume,
la Maternitățile Viselor Deșarte,
ale Non-Sensurilor Existenței.

63) Carne Transcendentală de Clipe

S-au stricat toate balanțele,
Orgoliilor acestei Existențe,
ce-au fost nevoite să cântărească,
Dreptatea Iluziilor Vieții și Morții,
pe maidanul
Deșertăciunilor,
ce consumă,
doar Carne Transcendentală de Clipe,
asezonată cu garnitură,
de Non-Sens Existențial,
spre a fi servită cu tacâmurile,
Păcatelor Originare,
de culoarea cenușie a plumbului,
din proiectilele însângerate ale Norilor,
grei și apăsători,
ce ning cu Spini,
peste Inimile bolnave,
ale Compromisurilor.

64) În zările reci ale Absurdului

S-au ofilit Minunile Lumii,
pe Icoanele,
Lacrimilor Transcendentale de Cuvinte,
ale Amintirii tale,
care se preling,
peste pustiurile Zilei,
înflorindu-i Depărtările Singurătății,
din care Iluziile Vieții și Morții,
clădesc castele de nisip,
Clipelor istovite,
ce-și caută un acoperiș,
peste noaptea Decepțiilor unui Timp,
care nu a înțeles niciodată,
adevărata lui menire,
pe aceste meleaguri,
ale Sufletelor descompuse,
în zările reci ale Absurdului.

65) Care zace ascuns

Erau atât de multe Umbre,
încât întreaga Lume Transcendentală,
a Privirii tale,
s-a pierdut,
în Întunericul lipsit de Scrupule,
al Sângelui unui Orizont trist și apăsător,
din care vampirii Gândurilor,
de pe buzele reci și indiferente,
ale Cuvintelor,
ne sug Amintirile Viitorului,
primit în dar de la Străinul Subconștient,
al Adevărulului Absolut,
care zace ascuns,
în adâncurile Iubirii,
neștiute ale fiecăruia,
dintre noi.

66) Dând frâu liber Emoțiilor unei Iubiri

Dansează-mă Iubire,
până când mi se vor rupe tălpile Destinului,
și voi reuși să evadez,
în brațele tale,
dincolo de orice opreliști,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
din care Privirile și-au croit un paravan,
pe care-l voi rupe,
dând frâu liber,
Emoțiilor unei Iubiri,
ce nu pot fi stăpânite,
niciodată,
atunci când i se aprind,
Felinarele Transcendentale ale Viselor,
la porțile Sentimentelor,
în care se descarcă întreaga Energie,
a Timpilor și Spațiilor,
primite de la Marea Contemplare Universală,
care încă mai crede,
în Amintirile Viitorului nostru.

67) Căruia i le-am făcut cadou

Ți-am spus Fericire,
să-ți ștergi de fiecare dată Ochii de Cer,
ai Orizonturilor pierdute după cortina Întunericului,
din Inimile răstignite pe Zidurile Timpului,
care și-a ucis,
Eternitățile Transcendentale ale Clipelor,
în care ne-am fi putut refugia,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
din calea Iluziilor Vieții și Morții,
care s-au jurat,
că vor distruge totul în drumul lor,
presărat cu coroanele funerare,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
pe care am fost obligați,
să ni le adresăm,
propriului Destin,
căruia i le-am făcut cadou,
în cele din urmă.

68) Promisiunile Zilei

Am căutat mereu,
coloana vertebrală,
a Cuvintelor Transcendentale,
din valurile Privirii tale,
care mi se spărgeau de țărmurile Inimii,
ce-abia mai reușea să nu se surpe,
în abisul unor Sentimente,
de unde nu ar mai fi reușit,
să mai iasă niciodată,
la suprafața Adevărului Absolut,
al Străinului Subconștient,
care mă ținea pe linia de plutire,
a Uitării,
determinându-mă să renunț,
la Iluziile Vieții și Morții,
din spatele cărora îmi Zâmbeai,
fără să știi că toate Promisiunile Zilei,
se vor stinge,
odată cu trupul Lumânării,
al cărei Destin,
devenise peste noapte al nostru.

69) Acel gust amar inconfundabil

Clipe înrămate de Priviri,
în Icoanele unor Zâmbete,
pe buzele cărora era atât de fierbinte,
încât luaseră Foc Sacru,
până și Lacrimile Transcendentale ale Cuvintelor,
care se prelingeau,
pe pânza colorată,
a Destinului,
din sudoarea căruia,
nu am putut înțelege nimic altceva,
decât Urmele de Pași,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ce au înremenit întreaga Privire,
a Iubirii,
transformând-o,
într-o natură moartă,
a Condiției umane,
din care am fost invitați,
fiecare dintre noi,
să servim câte o felie de Suferință,
gătită după cartea de bucate a Deșertăciunii,
cu acel gust amar inconfundabil,
al Neputinței de a fi vreodată,
noi cei din Amintirile Viitorului.

70) Nu se măsoară

Creatorul,
descins din Marea Iluzie,
a Spargerii Totului Primordial,
este un croitor ratat,
care atunci când a trebuit,
să ia măsura Lumii Privirilor noastre,
a apelat la Iluziile Vieții și Morții,
care i-ar fi spus,
că distanța transcendentală,
dintre două suflete,
nu se măsoară în Iubire,
ci în Ură,
și astfel,
Străinul Subconștient al Adevărului Absolut,
a fost alungat din Ochii de Cer ai Fericirii,
fiindcă a făcut opinie separată.

71) Transcendental

Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
este Transcendental,
fiind o punte dintre noi,
și Marea Contemplare Universală,
de dincolo de Marea Iluzie,
a Spargerii Totului Primordial,
prin care energiile Timpilor și Spațiilor,
au Început să fie definite,
spre a se reflecta,
în Ciobul provenit din acestea,
și devenit Dumnezeu Creator,
care la rândul lui,
dă imaginea Iluziilor Vieții și Morții,
Lumii noastre.

72) Plan Transcendental

Prin Transcendental,
Marea Contemplare Universală,
își reface Cioburile Infinitului,
care s-au desprins din propriul Sine,
prin Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial,
când s-a format Persoana Iluziei,
și odată cu aceasta,
Personificarea Cunoașterii și Conștientizării,
Dimensionale a Lumilor,
încărcate de Paradisuri sau Infernuri spirituale,
care au determinat Iluziile Vieții și Morții,
care au precedat Ierarhia,
din care s-a desprins,
Iluzia Divinității,
care încearcă să se substituie,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii
și întregului Plan Transcendental,
al Marii Contemplări Universale,
ce poate fi Conștientizat,
prin noi înșine.

73) Mesajele sale Transcendentale

Transcendentalul,
este Lacrima nepătată a Cuvântului,
de către Iluziile Vieții și Morții,
plină de murdărie a Infernului întrupării,
care ne-a încătușat,
cu lanțurile unei Cunoașteri,
străină de noi înșine,
ce nu lasă niciodată,
să vină la Vorbitorul închisorii,
Trupului nostru,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
decât atunci când acesta,
reușește să ne trimită pe ascuns,
Mesajele sale Transcendentale,
pe care le recunoaștem,
doar prin Simțire,
fiindcă Sensul Cuvintelor,
ne-a fost codificat în așa fel,
pe această Lume,
încât să se identifice,
cu cel al Non-Sensului Existenței.

74) Pe care le purtăm

Lumea este o măsură a Creației,
luată greșit de către Croitorul,
ce ar fi trebuit să ne coase cu totul altfel,
hainele ponosite ale Cunoașterii,
pe care le purtăm,
la Sărbătorile Amintirilor despre Viitor,
unde să fim însoțiți de fiecare dată,
de către Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut al Iubirii,
și nu la cele ale Întrupării,
în mocirla Țărânii,
care ni se impregnează,
în venele Eternității Clipelor,
ce cad răpuse,
de otrava noroaielor pestilențiale,
ale Religiilor de Consum.

75) Care ne-ar fi schimbat pentru totdeauna

Aripile tăiate ale Cuvintelor Transcendentale,
au încercat să zboare spre tine,
căzând risipite,
în Privirile grele și rușinate,
de neputința de a se ridica,
către Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
din noi,
care ne-ar fi schimbat pentru totdeauna,
Non-Sensul propriei Existențe,
în care suntem întemnițați,
pierzându-ne dreptul,
la Amintirile Viitorului,
de dinainte de Spații și Timpi.

76) Care ne-au întrupat Imaginile

De câte ori te întâlnesc,
Fericire,
simt mirosul de ars,
al Infernului în care am căzut,
frângându-ne aripile,
Conștiinței de Sine de atunci,
cei răpiți de Iluziile Vieții și Morții,
care ne-au întrupat Imaginile,
în Țărâna Cunoașterii,
și ne-au încătușat Sufletele,
să nu poată respira,
aerul pur al Transcendentalului,
ajutați de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
dându-ne în schimb,
Suferința Deșertăciunii,
unei Lumi,
care nu este,
și nu va fi niciodată a noastră.

77) Prin piețele murdare și aglomerate

Non-Sensul Existenței,
este opusul Transcendentalului,
care respiră,
prin Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut al Iubirii,
și care ne-ar clădi o Lume,
pe care azi nu o putem concepe,
din Infernul,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ne obligă,
să comunicăm cel mai adesea,
doar prin Cimitirele de Cuvinte,
care ne împăienjenesc,
Gândurile Privirilor abătute și pierdute,
prin piețele murdare și aglomerate,
ale Sentimentelor,
care se calcă pe picioare unele pe altele,
încercând să prindă un loc,
mai în față,
în Ierarhia Deșertăciunilor,
care ne-a despărțit de noi înșine,
astfel încât,
am ajuns să ne dorim,
tot ce nu ne reprezintă cu adevărat,
și nu este uman.

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul

le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin

face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă,

nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care

contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l

ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea

noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de

vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă,

pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru

prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.
Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii,* încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să

înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea*, este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a

fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la

a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.

- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu "adulterinul Dumnezeu" – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în

altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează

timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."

- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate

izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."

SORIN CERIN
- TRANSCENDENTAL -
-poeme filosofice-

- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă

îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”
- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al

neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în 'odaia cu oglinzi' a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al "căderii umanului în zoon politikon"…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

Cărţi publicate

Literatură Sapienţială

Volume de aforisme

- Culegere de Înţelepciune - Opere Complete de Aforisme - Ediţie de ReferinţăWisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition, **conţine un număr de 11 486 de aforisme structuralizate în 14 volume publicate anterior la alte edituri, ce sunt incluse în actuala culegere**. 2014
- Dumnezeu și Destin God and Destiny2014
- Rătăcire Wandering2013
- Libertate Freedom2013
- Cugetări esențiale2013

- Antologie de înţelepciuneAnthology of wisdom 2012 conţine un număr de 9578 de aforisme, maxime şi cugetări de Sorin Cerin.
- ContemplareContemplation 2012
- DeşertăciuneVanity 2011
- Paradisul şi InfernulParadise and Inferno 2011
- PăcatulThe Sin 2011
- IluminareIllumination 2011 Conţine un număr de 693 aforisme
- Culegere de înţelepciune în care apar pentru prima oară volumele **Înțelepciune**, **Patima** și **Iluzie și realitate**, alături de cele reeditate ca **Nemurire**, **Învață să mori** și **Revelații**, volume apărute atât separat cât și împreună în culegere în edițiile de limbă engleză online sau tipărite, din Statele Unite, Wisdom Collection 2009 Conţine un număr de 7012 aforisme
- ÎnţelepciuneThe book of wisdom 2009 Conţine un număr de 1492 aforisme.
- Învaţă să mori 2009 Conţine un număr de 1219 aforisme.
- Nemurire 2009 Conţine un număr de 856 aforisme.
- Revelaţii 21 Decembrie 20122008 Conţine un număr de 2509 aforisme.

Volume de inspiraţie sapienţială

- IubireAmourLove 2008
- Antichrist, fiinţă şi iubire 2007

Volume de studii filozofice

- CoaxialismulThe Coaxialism2007
- Moarte, neant aneant viaţă şi Bilderberg Group2007
- Logica coaxiologică2007
- Starea de concepţiune în fenomenologia coaxiologică2007

Volume de poezie filozofică

- Steaua Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 The Star of Immortality-Philosophical poems -the United States of America 2018
- Iluzia Mântuirii- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Întâmplare Neîntâmplătoare - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Singuratatea Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Drame de Companie - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Calea spre Absolut - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Dumnezeul meu - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Angoase existentiale- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018Existential Anguishes - Philosophical poems the United States of America 2018
- Mai Singur - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Pe Umerii Lacrimii Unui Timp - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- În sălbăticia Sângelui - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Început și Sfârșit - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Iluzia Existenței - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Illusion of Existence:

Philosophical poems the United States of America 2017

- Existențialism - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 Existentialism: Philosophical poems the United States of America 2017
- Ființă și Neființă - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Being and Nonbeing: Philosophical poems the United States of America 2017
- Oglinzile Paralele ale Genezei - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Parallel Mirrors of the Genesis: Philosophical poems the United States of America 2017
- Existenta si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Existence and Time: Philosophical poems the United States of America 2017
- Obiecte de Cult - Poeme Filosofice[58](Statele Unite ale Americii) 2017Objects of Worship: Philosophical poems the United States of America 2017
- Copacul Cunoașterii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Tree of The Knowledge: Philosophical poems the United States of America 2017

- Iluzia Amintirii- Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Memory: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Mortii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Death: Philosophical poems the United States of America 2017
- Eternitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017Eternity: Philosophical poems the United States of America 2017
- Strainul Subconstient al Adevarului Absolut - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Paradigma Eternitatii - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Marea Contemplare Universala - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Bisericile Cuvintelor - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Trafic de carne vie - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Vremurile Cuielor Tulburi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Divinitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- La Cabinetul Stomatologic - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- Origami - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Dinainte de Spatiu si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- A Fi Poet editura eLiteratura, București 2015
- O Clipă de Eternitate editura eLiteratura, București 2015
- Suntem o Hologramă editura eLiteratura, București 2015
- Zile de Carton editura eLiteratura, București 2015
- Fericire editura eLiteratura, București 2015
- Nonsensul Existentei Statele Unite ale Americii 2015 The Nonsense of Existence - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Liberul arbitru Statele Unite ale Americii 2015The Free Will - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Marile taceri Statele Unite ale Americii 2015 The Great Silences - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Ploi de Foc Statele Unite ale Americii 2015 Rains of Fire - Poems of Meditation the United States of America 2016

- Moarte Statele Unite ale Americii 2015 Death - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Iluzia Vieții Statele Unite ale Americii 2015 The Illusion of Life - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Prin cimitirele viselor Statele Unite ale Americii 2015 Through The Cemeteries of The Dreams - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Îngeri și Nemurire Statele Unite ale Americii 2014 Angels and Immortality - Poems of Meditation the United States of America 2017
- Politice Statele Unite ale Americii 2013
- Facerea lumii Statele Unite ale Americii 2013
- Cuvântul Lui Dumnezeu Statele Unite ale Americii 2013
- Alegerea Mantuitorului Statele Unite ale Americii 2013

Volume de poezie de filosofie a iubirii

- Filosofia Iubirii - Dragoste și Destin - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017 The

Philosophy of Love - Love and Destiny: Philosophical poems the United States of America 2017

- Filosofia Iubirii - Verighetele Privirilor - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017The Philosophy of Love-The Wedding Rings of Glances-Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Fructul Oprit - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Philosophy of Love - The Forbidden Fruit: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Lacrimi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Philosophy of Love- Tears: Philosophical poems the United States of America2017

Volume de poezie de dragoste

- Adresa unei cești de cafea 2013
- Memento Mori 2012
- Parfum de eternitate 2012
- Umbrele Inimilor 2012
- Inimă de piatră amară 2012
- Legendele sufletului 2012

- Adevăr, Amintire, Iubire 2012
- Eram Marile Noastre Iubiri 2012
- Suflete pereche 2011
- Templul inimii 2011
- Poeme de dragoste 2009

Romane

- *Destin* 2003
- *Trilogia Destiny cu volumele PsychoApocalipsa şi Exodus urmând să apară Lumina Divină doi ani mai târziu ce avea să întregească ciclul Originea lui Dumnezeu* 2004- 2006
- *The origin of God apărut în Statele Unite ale Americii cu volumele The Divine Light PsychoThe Apocalypseşi Exodus*2006

SORIN CERIN
- TRANSCENDENTAL -
-poeme filosofice-

SORIN CERIN

- TRANSCENDENTAL -

-poeme filosofice-